

HarperCollins

Colofon

HarperFirst is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2023 Yvonne van den Nieuwenhuizen

Omslagontwerp: Villa Grafica

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

ISBN 978 94 027 6871 8

NUR 301

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

Dit e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid. Niets uit deze uitgave mag op welke wijze dan ook worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

www.harpercollins.nl

“Dit is de voicemail van Jacob en Floor. Wij zijn er even niet. Probeer u het over een cocktailltje of dertig nog eens.’

De loomheid klinkt door in mijn stem. Ik draai mijn hoofd naar Jacob, die net nog lag te dutten en nu wakker wordt door mijn gepraat. Zijn slaperige ogen geven hem een zwoelheid waardoor ik het liefst direct het gesprek zou willen beëindigen. ‘Aldo,’ mimiek ik zonder geluid, om uit te leggen waarom ik zijn telefoon heb opgenomen. Als een van Jacobs beste vrienden en mijn collega bij Studio Holland weet Aldo natuurlijk dat wij op vakantie zijn. Hij stoort ons vast niet zomaar.

‘Ja, ja, wrijf het er maar in,’ antwoordt hij intussen. ‘Maar ik bel heel ergens anders voor: gefeliciteerd met jullie huis!’

Nu heeft hij mijn volledige aandacht, gecombineerd met de nodige verwarring. Ik hijs mezelf rechtop op het ligbedje en trek mijn bikini recht.

‘Ons huis?’

Ik herhaal de woorden uit verbazing en kijk Jacob aan, op zoek naar een eventuele herkenning in zijn blik. Waar heeft Aldo het over? We zijn helemaal niet op zoek naar een huis. Of is er iets waar ik niets van af weet?

‘Jazeker! Ik heb het ideale plekje in de aanbieding voor mijn twee favoriete *lovebirds!* Waar heb je Jake gelaten? Hij luistert toch wel mee hè?’

‘Die ligt naast me. Wacht, ik zet je even op de speaker.’

Jacob ziet er ineens een stuk wakkerder uit. Gelukkig zie ik nog geen aanwijzing op zijn gezicht die erop wijst dat hij hier al eerder iets over heeft gehoord. Ik zet het gesprek op de luidspreker en leg Jacobs telefoon tussen ons in.

‘Hé, maat,’ zegt Jacob, zodat Aldo weet dat hij meeluistert. Zijn slaperige stem klinkt onwijs sexy. ‘Zeg op, waar onderbreek je mijn *siesta* voor?’

‘Zitten jullie goed? Ik heb een primeurtje. Zeg maar gerust een aanbod

dat jullie niet kunnen weigeren. Tenminste... ik neem aan dat jullie het nog steeds naar je zin hebben samen.'

'Dat kun je wel zeggen, ja,' antwoordt Jacob resoluut, terwijl ook hij rechtop gaat zitten. Hij zet zijn zonnebril op en kijkt mijn kant op. Ondanks dat ik zijn ogen nu niet kan zien, verraden de lachlijntjes rondom zijn mond dat hij zijn woorden meent. Hij leunt met zijn bovenlijf naar achteren en steunt op zijn armen waardoor zijn armspieren wat extra opbollen. Zijn gebruikte huid en de pilootbril erbij zorgen voor een totaalplaatje dat me erg bevalt. Het naar ons zin hebben is een understatement. Dit is gewoon al bijna een jaar mijn vriend. Kan iemand me even knijpen?

Aldo doorbreekt mijn gedachtes. 'Dat dacht ik al. Jullie hebben vast zo'n vreselijk kleffe dolverliefd-stelletje-vakantie. Bespaar me vooral de details. Het is dat ik geen tijd heb voor een relatie, anders werd ik nog ja-loers. *Anyway*, ik bel dus om jullie te feliciteren. Ik heb zojuist een geweldig plekje in Utrecht voor jullie geregeld.'

'Ik heb de memo even gemist, geloof ik. Waren wij op zoek naar een stukje Utrecht?' zegt Jacob met enige verbazing in zijn stem. Hij schuift de zonnebril een stukje naar beneden om mij goed aan te kunnen kijken. Ik schud mijn hoofd, ten teken dat ik ook van niets weet. Al wil dat niet zeggen dat ik niet een en al oor ben.

'Dat moet je vóór zijn in de huidige markt, dat weet toch iedereen? Ik bespaar jullie een zoektocht van een jaartje of, wat zal het zijn... Drie? Vier? En het heeft een redelijke huurprijs. Dus je kan ook gewoon op vakantie blijven gaan. *Thank me later!*'

Ik heb zoveel vragen maar Jacob skipt alle tussenstappen en gaat direct door naar de belangrijkste vraag.

'Ja, ja, ja, vertel nou maar gewoon. Wat heb je voor ons in gedachten?'

'Yes, ik wist dat jullie geïnteresseerd zouden zijn. Het is een bovenwoning in een nette buurt, niet ver van het centrum. Grote ramen, veel licht, een houten vloer. O ja, en een prachtige, grote keuken, waarvan ik zeker

weet dat Floor die geweldig vindt. Daar kan ze zich helemaal in uitleven met bakken.’

‘Je weet het goed te verkopen. Als kookprogramma’s maken je niet meer bevalt, dan kun je altijd nog een carrièreswitch overwegen,’ antwoordt Jacob.

‘Wie weet,’ zegt Aldo op mysterieuze toon. ‘Maar zeg op. Lijkt het jullie wat?’

‘Het klinkt een beetje als jouw huis,’ meng ik me met een lachje in het gesprek.

Even is Aldo stil. ‘Eh, ja. Daar lijkt het wel een beetje op, ja.’

Jacobs wenkbrauwen trekken zich samen in een frons. Zijn zonnebril heeft hij toch maar afgezet.

‘Meneer Braam. Probeer je ons te vertellen dat je gaat verhuizen?’

Alsof hij even goed gaat zitten voor het antwoord, zwaait Jacob zijn benen mijn kant op en gaat rechtop zitten, waarna hij met zijn ellebogen op zijn bovenbenen steunt en zijn kin in zijn handen laat rusten.

‘Hypothetisch gezien zou dat een optionele mogelijkheid zijn.’

Ik kan een lachje niet onderdrukken door zoveel vaagheid. Hij draait er heerlijk omheen. Ook Jacob grinnikt.

‘Ja, dus. Tjonge, en dat zegt ‘ie niet gewoon. Waar ga je heen? Heb je iets gekocht?’

‘Allemaal vragen die ik nog even niet kan beantwoorden. Het is nog niet honderd procent rond. Maar stel dat mijn huis vrijkomt... Ik hoef niet direct iets van jullie te weten, maar denk er gewoon eens over na tijdens een van die dertig cocktails.’

‘Vooruit, dat moet wel lukken in ons drukke schema hier. Toch, Flootje?’

Opnieuw leidt Jacob me af van het gesprek, maar gelukkig wacht Aldo toch niet op mijn antwoord.

‘Hou maar op! Ik weet genoeg. We praten wel verder als jullie van dat akelig zonnige eiland af zijn en eenmaal thuis weer honderd kilometer van

elkaar vandaan slapen. Geniet er nog maar even van.’

Zodra de verbinding is verbroken, laat Jacob de telefoon weer in de strandtas glijden.

‘Oké... wat was dát?’ vat ik mijn verbazing over Aldo’s mededeling samen. Niet alleen verrast hij ons compleet met dit aanbod, samenwonen is ook een onderwerp waar Jacob en ik het nog niet heel serieus over hebben gehad. Eerlijk gezegd schoof ik dat steeds een beetje voor me uit. Dat Aldo ons nu dwingt om het erover te hebben, maakt me een tikje onzeker. Wat stom is, vertelt mijn verstand, want het gaat hartstikke goed tussen mij en Jacob. Maar er zijn meerdere interne stemmetjes en sommige daarvan zijn helaas gezegend met een luider volume. En die schreeuwerds zijn niet altijd de meest rationele van het stel.

Jacob antwoordt door voorover te buigen en zachtjes een kus op mijn lippen te drukken.

‘Hm... dat was ten eerste een teken dat we toe zijn aan een nieuw drankje. Mijn beurt om te halen. Wil je nog zo’n virgin mojito? Of nu toch maar wat sterkers?’ vraagt hij met een plagerige knipoog.

‘Nee, doe maar dezelfde. Lekker fris.’

En dan kan ik wat beter nadenken, denk ik terwijl Jacob wegloopt. Ik zet de rugleuning van mijn ligbedje rechtop en kijk hem na tot hij bij de zwembadbar naar binnen gaat. Het is niet normaal hoe bruin hij al is geworden van een weekje zon, zeker in vergelijking met de andere gasten die we tegenkomen op het resort. Die vallen grotendeels in dezelfde categorie als ik: net iets minder wit dan vlak na aankomst, met hier en daar wat rood. Behalve een paar oudere koppels die duidelijk overwinteren onder de Spaanse zon en nog van de generatie zijn die niet met zonnebrandcrème zijn opgevoed.

Dat Jacob zijn haar heeft laten groeien, draagt ook nog eens bij aan een surferslook. En die look maakt hij nog waar ook. Vanmorgen heeft hij nog een les genomen. Het is dat hij donkerblond is, verder paste hij perfect tussen de lokale surfers. Ik zei dat ik een boek ging lezen op het strand, maar

stiekem heb ik maar weinig woorden in me opgenomen. We mogen dan al een jaar samen zijn, maar dit beeld verveelt me nooit. Wat dat betreft heb ik wel oren naar Aldo's voorstel.

Maar samenwonen; is het daar niet wat snel voor? Oké, Jacob en ik zijn al best veel samen, zeker nu ik ook voor Studio Holland werk. Jacob woont in Hilversum in een absurd groot appartement dat hij voor een habbekrats huurt van een oud-collega. Het is op fietsafstand van het Media Park en aangezien we daar allebei vaak moeten zijn, komt het erop neer dat ik doordeweeks geregeld bij hem blijf slapen. Ook in de weken voor onze vakantie, toen de opnames van *Smoor op Hollands* allang afgelopen waren, bleef ik regelmatig bij hem. Het voelt intussen voldoende als thuis, ook als ik daar in mijn eentje ben. Toch ben ik ook nog een deel van de week in Brabant, in mijn eigen kleine studio in het dorp waar ik ben opgegroeid.

Nog geen jaar geleden, toen ik nog als bakker werkte, was het ondenkbaar voor me geweest om daar weg te gaan. En als er twee werelden een ander ritme hebben dan zijn het wel de bakkerswereld en de televisiewereld. Wat dat betreft heeft mijn carrièreswitch onze relatie wel een heel stuk makkelijker gemaakt. Nu maakt het eigenlijk niet zoveel uit waar ik ben, aangezien we toch telkens op een andere locatie filmen. Maar door onze onregelmatige werktijden en de lange draaidagen, betekent het in de praktijk vaak dat Jacob en ik niet onafgebroken samen zijn. Elke week ziet er weer anders uit. Daardoor was het er ook nog niet van gekomen om eerder een vakantie samen te plannen. Dit is dus de eerste keer dat we langer dan een paar dagen samen zijn – en gelijk tien dagen op Tenerife.

Ik kijk toe hoe een van de te bruine overwinteraars via het trapje het zwembad ingaat en zo traag begint te zwemmen dat ze steeds net niet zinkt. Het is de enige vorm van beweging binnen mijn gezichtsveld; de rest van de vakantiegangers ligt op een ligbedje te lezen of te slapen. Op de achtergrond klinkt zacht relaxte loungemuziek en de tuin rondom het zwembad staat vol palmbomen en allerlei exotisch uitzierend struikgewas. Tevreden constateer ik dat we de eerste week samen meer dan goed zijn

doorgekomen. Zoals Aldo eerder zei: ‘Als een dolverliefd stelletje.’ Ik kan me niet voorstellen dat ik dit ooit beu zou raken.

Ik vraag me af waarom we het onderwerp samenwonen nog nooit serieus hebben besproken. Zou het komen doordat we allebei niet graag herinnerd worden aan het onvermijdelijke feit dat onze woonruimtes nog maar tijdelijk beschikbaar zijn? Ik woon zelf nog altijd in een van de bijgebouwen van de boerderij waar ik ben opgegroeid. Mijn ouders zijn zo’n anderhalf jaar geleden verhuisd en hebben de boel verkocht aan de familie Meijs. Met hen heb ik intussen een goede band opgebouwd. Ze hebben eerst het woonhuis en de schuur flink verbouwd, en ik weet dat ze van mijn studio het liefst een bed and breakfast willen maken. De laatste keer dat Miranda Meijs het erover had, zei ze dat het nog wel even ging duren voordat ze de studio gingen verbouwen. Maar toch: ik zal er een keer weg moeten.

Ook de eigenaar van Klein Soestdijk, zoals we Jacobs appartement altijd noemen vanwege de afmetingen en over the top dure inrichting, zal op een dag terugkomen naar Nederland. Of besluiten om het appartement alsnog te verkopen.

In feite hangt een verhuizing bij ons beide boven het hoofd, maar ik merk dat ik de gedachte daaraan uit de weg ga. Misschien zorgt dat juist voor de drempel om het met elkaar te bespreken. Alles lijkt nu eindelijk gewoon goed te gaan. Na een flinke reeks opnames van het kook- en bakprogramma dat ik presenteerde samen met Aldo, begin ik te wennen aan het feit dat ik nu in het televisiewereldje werk. Het begin was nog eens extra onwennig doordat Jacob wekenlang in Amerika was voor een filmklus. Nu ik erover nadenk, realiseer ik me hoe lang ik al mee word gesleurd door een nogal onstuimige rivier. Dit begon al voordat ik Jacob leerde kennen. Ik snak onderhand zo naar een breed stuk zonder bochten, waar ik de peddels even kan neerleggen en rustig achterover kan leunen.

Met deze gedachten laat ik mijn hoofd op het kussen rusten en doe ik mijn ogen dicht. De Spaanse winterzon voelt heerlijk warm op mijn huid.

Na al die middagen aan het zwembad weet ik dat we hier nog ongeveer een uur kunnen zitten voordat de zon achter een van de gebouwen verdwijnt. Mmm... ik wil dit moment helemaal niet verstoren. Al is dat na Aldo's telefoontje onvermijdelijk. Ik kon Jacobs reactie niet peilen en dat hij nu is weggelopen maakt me alleen maar nerveuzer. Ik lig ogenschijnlijk net zo rustig op mijn bedje als iedereen, maar vanbinnen voel ik hoe het rivierwater steeds harder gaat stromen.

Met de drankjes in zijn handen en een zak chips onder zijn arm geklemd, komt Jacob even later aangelopen. 'Ik had zin in iets zoutigs,' licht hij toe, terwijl hij de zak op zijn ligbed laat vallen en mij de alcoholvrije cocktail aangeeft. Voor zichzelf heeft hij een citroenbiertje meegenomen, dat hij op het tafeltje parkeert om zijn rugleuning rechtop te kunnen zetten. Hij ploft neer, pakt zijn flesje en houdt het in de lucht zodat ik mijn glas er tegenaan kan klinken.

'Op ons,' zeggen we gelijktijdig, zoals we al de hele week doen.

En binnenkort misschien wel ons huis? denk ik terwijl ik aan mijn drankje nip. De combinatie van de bittere tonic, het limoensap en de overdaad aan ijs heeft niet bepaald een ontspannende werking. Waarom zegt Jacob niks?

'Die Aldo,' merk ik op. *Lekker nietszeggend*, denk ik, maar ik weet niet zo goed hoe ik anders moet beginnen.

'Ja, sjonge. Ik ben benieuwd wat hij op het oog heeft.'

Jacob trekt de zak open en houdt hem mij voor. Ik schud mijn hoofd. Zelf valt hij aan met een grote graai.

'Ik ook. Ik ben benieuwd of hij in Utrecht blijft,' zeg ik, me maar al te goed realiserend dat we er nu allebei omheen draaien. 'Het verbaast me wel. Hij is zo dol op dit appartement,' zeg ik, in de hoop het onderwerp terug naar zijn aanbod te sturen.

'Klopt, maar zijn deal met Netflix heeft hem geen windeieren gelegd. Daar kan hij nog iets veel mooiers mee krijgen.'

Verdorie, negeert hij het onderwerp nou expres? Ik neem een te grote slok waardoor ik uitbarst in een hoestbui. Meteen vliegt Jacob overeind om me op mijn rug te kloppen. Een paar mensen verderop kijken onze kant op, gestoord in hun rust.

‘Gaat het?’ vraagt hij bezorgd.

Met tranen in mijn ogen knik ik, nog een paar keer kuchend. Jacob vist een flesje water uit de strandtas en houdt het me voor. Dankbaar neem ik een paar slokjes in een poging om de vervelende kriebel in mijn keel weg te slikken.

‘Niet stikken he, Flootje. Ik kan niet zonder je.’

Hij zegt het luchtig en bedoelt het vast grappig, maar nu hij naast me zit met zijn arm om mijn schouder en zoiets liefs zegt, flap ik er mijn reactie uit.

‘Als het aan Aldo ligt, hoef je me binnenkort nooit meer te missen.’

Door mijn hoestbui komen de woorden er schor uit. Jacobs donkere wenkbrauwen trekken zich in een bezorgde frons.

‘Maar het gaat om ons, toch? Niet om Aldo.’

Het grijs in zijn ogen lijkt zijn serieuze toon te reflecteren. Het verrast me wel vaker hoe de kleur van zijn ogen zich lijkt aan te passen aan de situatie en zijn gevoel. Meestal draagt het bij aan de vrolijkheid die hij vrijwel standaard over zich heeft. Op intieme momenten krijgen ze juist een diepe, donkere glans. Nu kan ik zijn blik echter niet goed lezen.

‘Klopt,’ zeg ik, gelukkig weer met een iets vastere stem, maar de rest van mijn zin blijft hangen. Ik wil zeggen dat we het er gewoon over moeten hebben. Dat we het moeten laten bezinken. Dat we allebei weten dat onze woonruimtes niet voor eeuwig beschikbaar zijn en dat we ruim honderd kilometer van elkaar vandaan wonen. *Zeg iets!* Maar nog voor ik iets kan zeggen, schakelt Jacob alweer over op een luchtige toon.

‘Daarom. Aldo ziet ons het liefst morgen nog voor een altaar staan,’ zegt hij hoofdschuddend.

Ik lach met hem mee. Het is wel waar: Aldo ziet zichzelf nog altijd als

degene die ons bij elkaar heeft gebracht en daar is hij maar wat trots op. Hij had direct door hoe zijn maatje naar mij keek. Vanaf onze eerste kennismaking hing er al wat in de lucht, al duurde het even voordat het tot me doordrong. Aldo gaf ons toen al dat duwtje in de rug en hij gunt ons oprecht ook weer deze nieuwe kans. Toch vraag ik me af waarom Jacob en ik het er niet gewoon over kunnen hebben.

De kerstvakantiedrukte op het resort komt eerder dan gedacht. In de korte tijd dat wij in het appartement een snelle douche namen zijn er een paar busladingen met nieuwe vakantiegangers gedropt bij het complex. Beneden in de lobby staat een rij met vermoeide en bezwete mensen in hun lange broeken en veel te warme sweaters te wachten tot ze aan de beurt zijn om in te checken. Verschillende mensen werpen jaloerse blikken op onze luchtige kleding terwijl wij ons zo snel mogelijk een weg banen door de drukte naar buiten.

Op onze slippers en met een vest over de arm slenteren we even later over de boulevard, op zoek naar een restaurant. Eigenlijk hebben we bij alle leuk uitzierende tentjes al een keer gegeten de afgelopen week. Wat overblijft is ons net iets te sfeerloos of juist te schreeuwerig. Net als we twijfelend op de menukaart staan te kijken bij een hippe beachclub waar de muziek zo hard staat als bij een nachtclub, hoor ik mijn naam.

‘Floor! Hé, Floor de Bresser!’

Ik kijk op. Een grote, kale kerel zwaait vanaf het terras wild met zijn getatoeëerde arm. De vrouw naast hem geeft hem een speelse duw.

‘Shhht. Laat haar nou met rust, Cornald.’

Dat is hij blijkbaar niet van plan. Al helemaal niet als ik mijn hand opsteek.

‘Ze is het wel! Kom, Anet, ga een selfietje met haar maken.’ Hij pakt zijn telefoon van tafel en duwt deze in de handen van zijn vrouw. Een paar andere tafels kijken nieuwsgierig onze kant op.

Het gebeurt me de laatste tijd wel vaker dat mensen me herkennen, dus ik begin er intussen een beetje aan te wennen. Maar toch blijft het onnatuurlijk. Ze zien me op tv, maar ze kennen mij verder helemaal niet. Ik snap die fascinatie niet zo van een foto willen maken met iemand, alleen

omdat je dat gezicht normaal weleens op een scherm voorbij ziet komen. Als ik nou nog een bekende actrice was (gelukkig niet, trouwens), een hot item in het roddelcircuit (wat ik al helemáál vermijd) of op *primetime* in ieders huiskamer aanwezig was, dan snapte ik het nog. Maar ik presenteer een kookprogramma, dat ook nog eens wordt uitgezonden op een door-deweekse dag om zes uur 's avonds. Er zijn tienduizenden influencers die dagelijks meer bereik hebben dan ik – al zullen die dit vast ook meemaken: mensen die wild worden omdat ze je 'in het wild' tegenkomen.

Toch zet ik een brede lach op zodra Anet op me afkomt. Tot zo ver het me met rust laten.

'Wat leuk om een beroemdheid tegen te komen! Ik zei al tegen mijn man: al die BN'ers zijn tijdens de kerstvakantie op dit soort eilanden te vinden. Net aangekomen en gelijk al raak!' jubelt Anet, plukkend aan haar bos roodbruine krullen waar ze zorgvuldig haar zonnebril in plaatst.

'Is dit je vriend?' vraagt ze nieuwsgierig.

'*The one and only*,' zegt Jacob breedlachend.

'Kom erbij staan. Als jullie dan ooit uit elkaar gaan, heb ik de foto nog.'

Ze houdt haar mobiel zo in de lucht dat zowel Jacob als ik naast haar in beeld staan. Ik kan nog net op tijd mijn frons over haar opmerking weglachen. Vervolgens poseer ik nog eens lachend met haar alleen. Goedkeurend bekijkt ze het resultaat.

'Leuk, lieverds. Doe je de groetjes aan Aldo?'

'Zal ik doen,' beloof ik haar.

Als jullie uit elkaar gaan? Die uitspraak wint het wel in de bizarre opmerkingen van willekeurige mensen die me herkennen en aanspreken. Hoewel, laatst vertelde iemand heel trots dat hij de aankondigingsposter van ons televisieprogramma *Smoor op Hollands* thuis aan de muur had hangen. Het idee dat ik in bushokjesformaat bij iemand in huis hang is op zich al vreemd, maar toen hij vervolgens suggestief voorstelde dat ik *Smoor op Floor* posters moest gaan verkopen, werd het helemáál ongemakkelijk. Toen ik aan mijn Studio Holland-avontuur begon, had ik nooit

verwacht dat ik als sidekick – en later presentatrice – in een kookprogramma dit soort bewonderaars zou krijgen. Het programma leek me meer iets voor de Anets van deze wereld, die ondertussen met een tevreden gezichtsuitdrukking weer naast haar man is gaan zitten. We zwaaien vriendelijk als we doorlopen, waarbij ze ons nog overdreven hard naroepten. Waarschijnlijk in de hoop dat andere Nederlanders doorhebben dat zij zojuist een onderonsje hadden met bekenden van tv. We lopen gauw door; intussen weet Jacob wel dat ik niet zo op deze aandacht zit te wachten.

‘Redhead_Annet heeft me al getagd.’ Ik druk op het hartje en laat Jacob de foto zien.

‘Je liket hem zelfs. Haar vakantie kan niet meer stuk.’

We zitten in een knus restaurantje aan het eind van de haven, net voorbij de boulevard, waar voornamelijk vis wordt geserveerd en waar het heerlijk rustig is. Waarschijnlijk komen er vooral locals in dit restaurant, alleen eten die een stuk later dan wij. Een paar dagen geleden hebben we hier de lekkerste paella gegeten die ik ooit geproefd heb. Niet dat dat zo moeilijk was, want ik heb het eigenlijk alleen weleens gegeten bij Lis thuis, die al haar kookkunst te danken heeft aan de instructies op de Wereldgerechten-verpakkingen en het koelschap met voorgesneden ingrediënten. Zoals het een goede vriendin betaamt keek ze wel trouw elke aflevering van *Smoor op Hollands* terug, maar ik vermoed dat dit meestal gebeurde met een diepvriespizza op schoot.

We lachen nog even om het stel en de andere mensen die de afgelopen dagen naar ons keken met een ik-ken-haar-ergens-van-blik en gefluister als: ‘Kijk daar, zou dat Floor zijn?’ De meeste mensen houden het gelukkig bij elkaar aanstoten. Cornald en Annet behoren tot het minder subtiele soort spotters.

Ik ben zo blij dat Jacob dit allemaal begrijpt. Misschien nog wel beter dan ikzelf. Hij werkt al jaren als cameraman. Zo heb ik hem ook leren ken-

nen: hij werkte mee aan *Kalverliefde*, het datingprogramma waar Lis me vorig jaar stiekem voor had opgegeven. Het ironische is dat ik het programma moest verlaten, maar er nu toch als een van de weinige deelnemers een relatie aan over heb gehouden. Voor zover ik weet zijn verder alleen de winnaars van het programma, Daan en Elin, nog bij elkaar. Qua verliefdheid en match zijn we trouwens goed aan elkaar gewaagd. Ik spreek Elin geregeld en ze praat nog altijd precies zo over Daan als toen ze elkaar tijdens de opnames leerden kennen; een gevalletje-voor-elkaar-gemaakt. Na de vakantie zal ik haar eens een berichtje sturen.

Ik ben benieuwd of zij het al over samenwonen hebben gehad. Ook zij wonen een stukje uit elkaar, al is het wat minder ver dan de afstand tussen Hilversum en Brabant. Elin zit in het laatste jaar van haar studie en dat maakt het op zich wel logisch dat ze daarna een baan gaat zoeken bij Daan in de buurt. Gek eigenlijk, dat ik daar logica in zie, maar zelf totaal niet weet of dit voor mij en Jacob ook geldt. Aangezien ik nu ook voor Studio Holland werk, is het inderdaad voor de hand liggend dat ik die kant op verhuis. Utrecht ken ik niet goed, maar in het appartement van Aldo ben ik al een aantal keer geweest en het is een heerlijke plek in een mooie, statige buurt met van die hoge panden en lanen met grote bomen. En met Jacob samen... Deze vakantie is meer dan voldoende bevestiging dat we het makkelijk langer dan een paar dagen met elkaar uithouden. Thuis hebben we een onregelmatig ritme en zijn we nooit lang achter elkaar samen. Dus ja, deze vakantie is eigenlijk wel de ultieme test. Hoe langer ik erover nadenk, hoe meer ik het samenwonen voor me zie.

Ik neem een slok van de frisse witte wijn die net voor mij is ingeschonken en ik stel me voor hoe we dit samen in Utrecht zouden doen. Onze favoriete restaurantjes bezoeken waar de bediening ons herkent – en niet omdat één van ons toevallig weleens op tv is.

Net als ik erover wil beginnen wordt er een grote, platte pan tussen ons in gezet. Het water loopt me direct in de mond door de aanblik van de geelgekleurde rijst vol kleurige stukjes groente en de kruidige geur die er-

van afkomt. We hebben dit keer gekozen voor de vegetarische variant, maar zo te ruiken doet die niet onder voor de traditionele versie.

Jacob schept een flinke portie op allebei onze borden.

‘Toch jammer dat er voorlopig nog geen vervolg komt op *Smoor*. Je had hier wel een keer een Hollandse variant van mogen maken.’

‘Jij draait het format om,’ zeg ik lachend. ‘In *Smoor op Hollands* maken we juist typisch Nederlandse gerechten, weet je nog.’ Er kwam van alles aan bod, van pannenkoeken tot aardappelen, die we vervolgens op allerlei verschillende manieren klaarmaakten om zo kijkers te inspireren om meer met de Hollandse pot te gaan doen.

‘Nou, bespreek het eens met Carlo, als je hem volgende week ziet,’ zegt Jacob tussen twee gulzige happen door.

‘Ik denk niet dat Studio Holland zomaar varianten op het programma mag maken, nu Netflix de rechten heeft gekocht. Maar het is wel een leuk idee. Misschien kan Aldo er iets mee.’

‘Dan kunnen we binnenkort nog vaker op vakantie,’ grapt Jacob.

‘Hoho, eerst maar eens met het nieuwe project starten. Carlo ziet me aankomen, nu ik net heb toegezegd.’

Toen bekend werd dat de rechten van het kookprogramma aan Netflix waren verkocht, zag ik even mijn kersverse televisiecarrière in duigen vallen – net toen ik eraan begon te wennen. Maar tot mijn verrassing had Carlo, de programmadirecteur van Studio Holland, andere plannen voor me.

‘Je bent een dag te vroeg, met je “ho, ho, ho,” kerstengeltje van me.’

‘Ik heb helemaal geen kerstgevoel. Jij wel?’

‘Kom je hier niet in de sfeer? Ze doen nog wel zo hun best.’ Jacob wijst grijnzend naar de schreeuwerige kerstversiering in het restaurant. Het zijn vooral allerlei willekeurige objecten die her en der zijn neergezet. Naast de deur staat een levensgroot beeld van een hond met een kerstmuts – zo’n kleine witte terriër waarbij ik altijd aan blikjes hondenvoer moet denken – en op de bar een lichtgevende kerstkabouter. Er is geen kerst-

boom; wel een lichtslinger die de woorden *Feliz Navidad* vormt en die volgens mij meer voor buiten bedoeld is, maar hier zowat de hele muur beslaat.

‘Hm... ik zou het toch ietsje anders aanpakken.’

In ons nieuwe huis, met een mooie grote boom tot aan het hoge plafond en van die sfeervolle ijspegel-lampjes aan de ramen, denk ik er achteraan.

‘Ik heb de laatste jaren vaak gewerkt met kerst, dus ben ik wel een beetje gewend dat het langs me heen gaat. Voor jou was het toch ook altijd een superdrukke periode?’

Ik knik. ‘Ja, kerst was eigenlijk altijd vooral de ultieme beloning.’

Als bakker werkten we op die laatste decemberdagen zowat de klok rond. ‘Thuis was dat vroeger trouwens ook al zo. De kerstvakantie luidde altijd een rustige periode in op de boerderij. Bij ons kwam de kerstboom altijd pas vlak voor kerst in huis.’

‘En nu neemt je vriend je mee op vakantie en heb je nog steeds geen boom. Dat schiet niet op,’ zegt Jacob met zijn typische brede grijns.

Dit keer laat ik het bruggetje niet aan me voorbijgaan.

‘In mijn studiotje heb ik er toch geen plek voor,’ begin ik voorzichtig. Jacob prikt intussen een paar champignons aan zijn vork rechtstreeks uit de grote pan tussen ons in.

‘In Klein Soestdijk kan je er wel drie kwijt. Dat compenseert weer,’ zegt hij zonder op te kijken.

‘Misschien hebben we volgend jaar wel een andere plek voor een mooie boom.’

Nu kijkt hij wel op en even denk ik een vlaag van twijfel over zijn gezicht te zien trekken.

‘Misschien... maar dat is nog wel ver weg, hè.’

Ik doe alsof ik ook op zoek ben naar lekkere ingrediënten in de lading gele rijst die nog over is en vis voor de vorm een stukje gegrilde courgette uit de pan. Zijn reactie is niet wat ik had gehoopt. Integendeel. Ik wil hem helemaal niet het idee geven dat ik onze hele toekomst al aan het uitstippen

len ben, maar hoe maak ik duidelijk dat het me gewoon nu al zo fijn lijkt?

‘Ik zat te denken aan Aldo’s voorstel,’ zeg ik zacht, terwijl ik doelloos met mijn vork door de rijst beweeg.

Jacob legt zijn vork neer op zijn bord en pakt met beide handen de mijne vast.

‘Laten we eerst even afwachten wat hij precies van plan is. Het klonk allemaal nog een beetje prematuur. Ik ken hem langer dan vandaag, Floor.’

‘Maar lijkt het jou dan niet fijn?’

‘Natuurlijk wel. Ik wil alleen niet dat je een overhaaste beslissing neemt. Het is niet niks, uit Brabant weggaan.’

‘Weet ik,’ stem ik toe, al snap ik in werkelijkheid helemaal niet waarom Jacob zo ontwijkend doet. Hoe kan ik het idee van samenwonen nou laten bezinken, terwijl ik geen idee heb hoe hij erin staat? Ik ben toch niet de enige die dan moet verhuizen?

‘Eerst maar eens kerst vieren op z’n Spaans,’ concludeert hij. ‘Of beter nog: eerst dessert. Doen we weer churros?’